

„N-aș vrea să mor până nu termin de trăit”

TIMPUL

Deși face parte din mine, n-am reușit niciodată să-i aflu culoare, să-l simt.

Însă el este prezent acolo unde mintea noastră nu poate pătrunde. El își urmează cursul fără sfârșit ca un tren ce plutește pe fluviul vieții: „În fiecare tren al lumii, viața circulă pe compartimente”.

Brațele ce se revarsă în apa turbure reprezintă un început de drum. Fiecare are rezervat câte un bilet la clasa I. Însă de cele mai multe ori simțim nevoia să evadăm, să ieșim din banal, și nu mai știm unde să ne oprim.

Preferăm să aruncăm biletul de clasa I ca pe o cârpă folosită, dar nu realizăm că era biletul celei mai bune curse. Toate astea, pentru o clipă de plăcere.

Suntem ușor manipulați asemenea unei frunze izbite de oglinda apei, purtată de curenți, parcă fără voia ei. Timpul parcă încearcă să ne salveze, oferindu-ne șanse.

Ne demonstrăm faptul că suntem atât de puternici precum stâncile care nu pot fi zdrobite de nici un val al amintirii, însă suntem destrămați atunci când ne așteptăm cel mai puțin.

Viața este ca o monedă pe care o poți cheltui cum vrei, dar o singură dată. Se scurge timpul și rămânem muți cum au trecut clipele și anii noștri nereciclabili.

Din când în când, îmi dau seama că trăiesc într-o lume în care nu am timp pentru prietenie, pentru taclaua voioasă, pentru cheful așezat. Sunt ocupată, grăbită, iritată, hărțuită.

A-ți pierde speranța e un eșec al sufletului. E o problemă personală ce se reglează în singurătate, sub umbrela lui Dumnezeu.

„Nu compățimesc pe „învinșii vieții”. Înseamnă că s-au predat”